УДК 339.9:330.322(0+477)

Д.Я. МАКСИМІВ,
аспірант
Львівської державної фінансової академії

ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНА ПАРАДИГМА РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ КРАЇН СВІТУ ЯК НОВА КОНЦЕПЦІЯ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

У роботі обґрунтовано причини високого економічного зростання найбільш розвинутих країн світу. На основі проведеного дослідження аргументовано впровадження в дію нової інвестиційно-інноваційної концепції, яка стимулюватиме зростання економіки в Україні.

Ключові слова: інвестиційно-інноваційна модель розвитку, людський капітал, іноземні інвестиції, репатріація, інновації.

Постановка проблеми. У період світової глобалізації та інтеграції у світові економічні структури Українська економіка з кожним роком опиняється на задніх лавах економічної конкурентоспроможності. Хоча вона має досить великий ресурсний потенціал, соціально-економічне становище та добробут населення з кожним роком погіршується.

Впровадження нової інвестиційно-інноваційної моделі (які функціонують в економічно розвинутих країнах) трансформації економіки України суттєво ускладнює існуюча структура ВВП, бо головним джерелом валютних надходжень до державного бюджету залишаються гірничо-металургійний комплекс (32%), частково харчова та переробна галузі (25%), мінеральні продукти (10%), хімічна промисловість (8%). А власники цих виробництв до останнього часу фактично не здійснювали технологічну модернізацію промислових підприємств, які їм «дістались у спадщину» від СРСР. Оскільки й без цього мали певні конкурентні переваги на світових ринках за рахунок відносно дешевої робочої сили, сировини та енергоносіїв. У посткризовій економічній ситуації стан зовнішньоторговельного балансу української економіки лише погіршується, що підкреслює стратегічну безперспективність теперішнього місця України. Основна стратегія тих, що контролюють ключові сектори української економіки, – збільшити свої прибутки, ігноруючи загальну деградацію національного господарського комплексу, зростаюче технологічне відставання, кризові процеси у науці та освіті [5, с. 141].

У розвинутих країнах світу показник приросту ВВП за рахунок впровадження нових технологій становить 60–90%, тоді як в Україні він складає менше одного відсотка. Хоча Україна за кількістю науковців посідає одне з перших місць у світі [4, с. 77].

У рейтингу 2011 р. впливового журналу «Форбс» Україна посідає четверте місце серед найгірших світових економік. Проаналізувавши статистичні дані 177 країн (ВВП, ВВП на душу населення, рівень інфляції, співвідношення експорту та імпорту) за останні три роки, експерти видання зробили висновок, що гіршою, ніж в Україні, є економічна ситуація лише на Мадагаскарі, у Вірменії та Гвінеї. «Форбс» характеризує Україну як країну з «перспективним фермерством і значними запасами мінеральних ресурсів». За підрахунками експертів ООН, за межею бідності нині живуть кожні четверо з п'яти українців. При цьому за останній рік українці збідніли на 10%. У рейтингу людського розви-

© Д.Я. Максимів, 2012

тку ООН Україна посідає 83-тє місце, втративши сім позицій за останній рік, у рейтингу економічної свободи Світового банку Україна – 163-тя, між Казахстаном і Гондурасом [5, с. 140].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вчених завжди цікавили проблеми економічного зростання та зростання добробуту населення. Протягом багатьох років відповіді на ці питання намагались знайти багато науковців та економістів світу. Серед них були і такі, як: А. Сміт [1], О. Брацлавська [3], В. Горсул [4], Д. Рікардо [9], Г. Беккер [13], Т. Шульц [16], Дж. Стігліц [17], Р. Лукас [18] та ін.

Метою дослідження є поглиблення розуміння і обґрунтування інвестиційно-інноваційних моделей розвитку економічно розвинутих країн світу. Та розробка концепції економічного зростання України в контексті діючих світових моделей розвитку.

Основні результати дослідження. Кожна країна має свою інвестиційно-іноваційну модель розвитку, завдяки якій вона функціонує та розвивається. Від ефективності функціонування таких інвестиційно-інноваційних моделей розвитку залежить рівень національного багатства та добробуту країн. Країни, які є найбільш економічно розвинутими, мають найдосконаліші моделі економічного розвитку, саме на такі країни потрібно звертати увагу країнам «третього» світу, зокрема і Україні.

Людський капітал відіграє чи не найважливішу роль в соціально-економічному зростанні, та його роль чомусь постійно недооцінюється багатьма правлячими елітами.

Теодор Шульц та Гері Беккер досліджували вплив людського капіталу на економіку. Г. Беккер розрахував, що 12–14% прибутку приносять інвестиції в людський капітал щороку [16, 13]. Майкл Спенс у своїх працях доводив, що рівень освіти дає більш високий результат праці, та більшу заробітну плату [15].

Г. Бекер розрахував, що за рентабельністю освітня діяльність у США в 60-х рр. XX ст. в середньому на 10–15% перевищувала інші види комерційної діяльності. Р. Солоу визначив, що за рахунок вкладень в освіту національний доход США з 1957 до 1982 р. збільшився на 13%. Таким чином, на освіті не заощаджують і виділяють на її розвиток великі інвестиції. Протягом XX ст. в США освітні інвестиції на душу населення планомірно збільшувались, доки не стали найбільшими у світі – біля 8 тис. дол. (14% ВВП) [3, с. 263].

За рівнем освіченості населення США вже багато років займає лідируючі позиції серед інших країн світу. Про лідерство цієї держави у сфері людського капіталу свідчить і той факт, що глобалізація освіти відбувається нерівномірно й наразі лідирує в цій царині США, які контролюють третину міжнародного ринку освітніх послуг, за ними йдуть Великобританія – 13%, Німеччина – 10%, Франція – 9%. Також США значно випереджають об'єднані країни Європи з низки показників щодо системи освіти: наприклад, кількості вже підготовлених спеціалістів, які мають вищу освіту (у США осіб з вищою світою 36%, а в Європі – лише 20%). Крім того, наприкінці 2009 р. тижневик Times Higher Education, опублікував список ТОП-200 найкращих ВНЗ світу. Чільну позицію за їх кількістю посідають США – більше чверті (62 із 200) університетів, що входять до рейтингового списку [3, с. 267]. Саме тому між економічним зростанням та рівнем освіти людського капіталу країни існує фундаментальний зв'язок.

Приклад високої оцінки висококваліфікованого капіталу можна побачити в Китаї, який теж займає лідируючі позиції за рівнем освіти серед інших країн.

За даними світового банку (WB), з 1978 р. по сьогодні китайська економіка зростає в середньому на 9,8% за рік, випереджаючи за цим показником як країни ОЕЦП (2,73%), так і світову економіку в цілому (3%). У серпні 2010 р. (WB) офіційно оголосив, що КНР за розміром ВВП обійшла Японію та вийшла на друге місце у світі [5, с. 138].

У 1994 р. Академія наук Китаю розробила програму «Сто талантів», яка передбачала виділення кожному з науковців у віці до 45 років 240 тис. дол. на три роки для підтримки досліджень, житло та заробітну плату. У 1998 р. програму «Сто талантів» об'єднали з програмою «Знання – інновації – ініціативи». До 2004 р. державну підтримку отримали 899 учених, 392 з яких мали іноземний закордонний науковий ступінь, 778 – досвід роботи у провідних світових наукових центрах. У 1994 р. засновано «Національний науковий фонд» для підтримки видатних молодих учених. Протягом перших десяти років Фонд надав допомогу близько 1000 молодим науковцям. Останні п'ять років щорічно фінансову підтримку отримує 190 дослідників. Програма «Чеюнь Конг», заснована у 1998 р. Міністерством освіти КНР та Фондом Лі Кашина, передбачає надання грантів (до 120 тис. дол. США) видатним світовим науковцям для роботи в Китаї. Під час її реалізації Міністерство освіти запросило до КНР 200 вчених та 60 інноваційних колективів [14].

Нині за більшістю визнаних світовою науковою спільнотою показників китайські вчені займають лідируючі позиції. За період 1999–2008 рр. кількість публікацій науковців КНР у міжнародних наукових реферованих виданнях збільшилася більш ніж на 400% – до 112000. За кількістю публікацій у міжнародних наукових виданнях Китай вийшов на друге місце у світі після США, випередивши Німеччину та Японію. За даними найавторитетнішої світової рейтингової агенції Times Higher Education Supplement, у 2009 р. серед 200 провідних світових навчальних закладів – 11 китайських університетів [5, с. 140]. Саме тому країнам потрібно належним чином оцінити свій висококваліфікований трудовий потенціал та не допускати його витоку за кордон, вплинути на мотивацію населення до підвищення рівня освіти, збільшивши заробітну плату особам з вищим рівнем освіти. Оскільки неналежна оцінка вартості використовуваних трудових ресурсів знижує мотиви працівників до високопродуктивної праці та призводить до відтоку висококваліфікованих науковців і спеціалістів до інших країн.

Усі економічно розвинуті країни світу розуміють, що ефективна оцінка висококваліфікованих кадрів є причиною соціально-економічного зростання.

А. Сміт, оголошуючи здібності та навички капіталом, робив висновок, що робітник, крім «звичайної заробітної плати» за «звичайну працю», отримує відшкодування витрат на навчання та прибуток від них. Також Сміт розрізняє кваліфіковану та просту працю та відзначає, що кваліфікована праця в одиницю часу створює більше цінності, ніж праця проста, некваліфікована [1].

Нижче подано рис. 1, який відображає залежність заробітної плати від рівня освіти у США на кінець 2009 р. На рис. 1 наведено середні зарплати таких категорій населення: особа, що не закінчила школу, випускник школи, особа, що не закінчила коледж, випускник коледжу, бакалавр, магістр, доктор наук.

На основі [3, с. 267].

Рис. 1. Динаміка заробітної плати в США залежно від рівня освіти (2009 р.)

Оскільки США є лідером економічного зростання серед інших країн світу, ілюстрація того, як заробітна плата залежить від рівня освіти працівників, показує важливість високої освіченості людського капіталу. Заробітна плата, що отримують працівники США залежно від рівня своєї освіти, створює умови, в яких особа готова витратити певний час та кошти на свою освіту, що і стимулює подальше зростання та розвиток науки.

Навести приклад недооцінки людського капіталу можна на прикладі багатьох країн світу, зокрема України.

На початку 90-х рр. XX ст. зарплата наукових кадрів в Україні різко знизилася. Якщо у 1990 р. співвідношення між середньою заробітною платою науковців і середньою зарплатою в країні складало 126,6%, то у 1993 – 91,6%, тобто зарплата науковців була нижчою від середньої по країні. Це спричинило виїзд кращих українських науковців до інших країн. Так, тільки за 1991–1995 рр. з України виїхало 313 докторів наук [2, с. 7]. На відміну від України у США заробітна плата випускника ВНЗ становить майже 300% заробітної плати працівників, які не мають вищої освіти.

У 1995 р. Україна збільшила видатки на фінансування науки й освіти. У результаті середня зарплата освітян склала 97,3%, а середня зарплата науковців 112,3% середньої зарплати в країні. У 2001 р. середня зарплата науковців зросла до 135,0% від середньої зарплати в країні та була в межах 125–130% у 2002–2008 рр. Однак цей показник у 2008 був тільки на 2,6% більшим, ніж у 1990 р. Середня зарплата освітян протягом 2000–2009 рр. постійно зростала, проте у 2008 складала тільки 80,2% середньої зарплати в Україні. Низький рівень видатків держави на оплату трудових ресурсів засвідчує той факт, що протягом 1990–2008 рр. населення споживало більше 80% своїх доходів, а у деяких роках споживання становило 90% [2, с. 7]. Така ситуація змушує висококваліфікований людський капітал перетікати в економічно розвинуті країни, де він отримає належну оцінку.

Як приклад наведемо такі факти, що майже ніхто з переможців шкільних міжнародних математичних олімпіад не залишився в Україні. Юлій Санников (переможець олімпіад 1994, 1995, 1996 рр.) працює асистентом професора економічного департаменту University of California (Berkeley, США) і департаменту фінансів New York University (США); Павло Пилявський (переможець олімпіад 1998, 1999 рр., срібна й бронзова медалі 1997, 1996 рр.) асистент професора математичного департаменту University of Michigan (США); Максим Федорчук (переможець олімпіад 1999, 2000 рр.) закінчив навчання на математичному департаменті Massachusetts Institute of Technology (США) і вчиться в аспірантурі математичного департаменту Harvard University (США); Галина Добровольська (переможниця олімпіади 2004 р. і бронзовий призер 2003 р.) – студентка математичного департаменту Massachusetts Institute of Technology (США) [11].

Багато науковців, які стали відомими на цілий світ, стикались з освітою у США, зокрема більшість нобелівських лауреатів світу, якщо не були американцями і не залишались на постійне місце проживання в США, все ж мали можливість отримати освіту під наглядом видатних професорів у кращих навчальних закладах США. Там, де одні висококваліфіковані кадри (нобелівські лауреати) отримували освіту в інших. Саме такі люди здійснювали фундаментальний вплив на науку та змінювали уявлення людини про світ.

Крім того, за час існування Нобелівської премії (1901–2011) найбільше нобелівських лауреатів було серед американців (325), а вже за ними йдуть з великим розривом Великобританія (116), Німеччина (103), Франція (58), Швейцарія (25).

Для створення передумов стрімкого соціально-економічного зростання необхідно зрозуміти, що тільки належно оцінений людський капітал завдяки сво-

їм знанням і здібностям зможе примножити багатство країни тим самим піднімаючи її добробут.

Потрібно зрозуміти, що між людським капіталом, його ефективною оцінкою, продуктивністю праці і розвитком економіки існує фундаментальний зв'язок.

Ті, хто працює, зацікавлені у підвищенні заробітної плати. Основною причиною такого процесу зростання є збільшення продуктивності праці. У всіх країнах з розвинутою економікою спостерігається унікальний зв'язок між динамікою продуктивності та оплати праці. Висока чи низька продуктивність праці, включаючи її граничну продуктивність, залежить від якості затраченої праці, кількості та якості факторів виробництва, що взаємодіють, та рівня використання технічних знань [10]. Тобто між рівнем виробництва, освіти, заробітної плати та розвитком науки і техніки існує унікальний зв'язок.

Джозеф Стігліц здійснював оцінку людського капіталу й вивчав його вартість у грошовому вимірі [17]. Та розумів, що відповідна зарплата стимулює більшу продуктивність праці та приводить до зростання національного багатства й добробуту цивілізації.

Протягом 1999–2009 рр. середня зарплата у світі зросла майже на 25% [10]. Тут можна згадати слова знаменитого англійського економіста й ученого Д. Рікардо: «С прогрессом общества естественная цена труда всегда имеет тенденцию повышаться» [9].

З 1999 по 2009 р. середня зарплата у розвинутих країнах зросла на 5,2%, а продуктивність праці за той же період – на 10,3% [10], таким чином, майже вдвічі перевищила зростання зарплати (рис. 2). Результат був отриманий шляхом оцінки ситуації у найбільших країнах з розвинутою економікою (США, Японія та Німеччина). Продуктивність праці в розвинутих країнах зросла за рахунок технічного розвитку країн.

На основі даних [10].

Рис. 2. Динаміка зростання заробітної плати та продуктивності праці за період 1999–2009 рр.

Ще А. Сміт твердив, що зростання заробітної плати дає поштовх до збільшення продуктивності праці. Він говорив: «Рост заработной платы необходимо ведет к возрастанию цены многих товаров, поскольку увеличивает ту часть ее, которая приходится на заработную плату, и, таким образом, имеет тенденцию

уменьшить потребление этих товаров как внутри страны, так и за границей. Однако та же причина, которая повышает заработную плату за труд, а именно возрастание капитала, имеет тенденцию увеличить производительную силу труда, благодаря чему при затрате меньшего количества труда производится большее количество произведений» [1].

А. Сміт був прихильником високої заробітної плати і вважав, що вона буде сприяти зростанню продуктивності праці. Велике значення Сміт надавав збільшенню капіталу, який був основною ідеєю його праць. Він ставив завдання не тільки дослідити природу і причини багатства народів, але й з'ясувати питання щодо зростання національного багатства. Капітал і особистий інтерес він вважав головною рушійною силою економічного прогресу.

«Капитал есть та часть богатства страны, которая употребляется в производстве и состоит из пищи, одежды, инструментов, сырых материалов, машин и предметов, необходимых, чтобы привести в движение труд, потому что пропорционально возрастанию капитала возрастает и спрос на труд. Пропорционально работе, которую надо выполнить, будет расти и спрос на тех, кто должен выполнять ее. Когда заработная плата повышается, это происходит вообще потому, что увеличение богатства и капитала вызывает новый спрос на труд, который будет неминуемо сопровождаться увеличением производства товаров» [9].

«Возрастание же дохода и капитала означает возрастание национального богатства. Следовательно, спрос на лиц, живущих заработной платой естественно возрастает по мере возрастания национального богатства и не может возрастать при отсутствии последнего» [1].

За рахунок високого рівня економіки економічно розвинуті країни є більш капіталомісткими. Велика капіталомісткість цих країн пояснюється і тим, що в такі країни щорічно вкладаються великі суми прямих іноземних інвестицій з різних країн світу.

Суми прямих іноземних інвестицій в Україну порівняно з іншими країнами є недостатніми (рис. 3), щоб стимулювати зростання економіки.

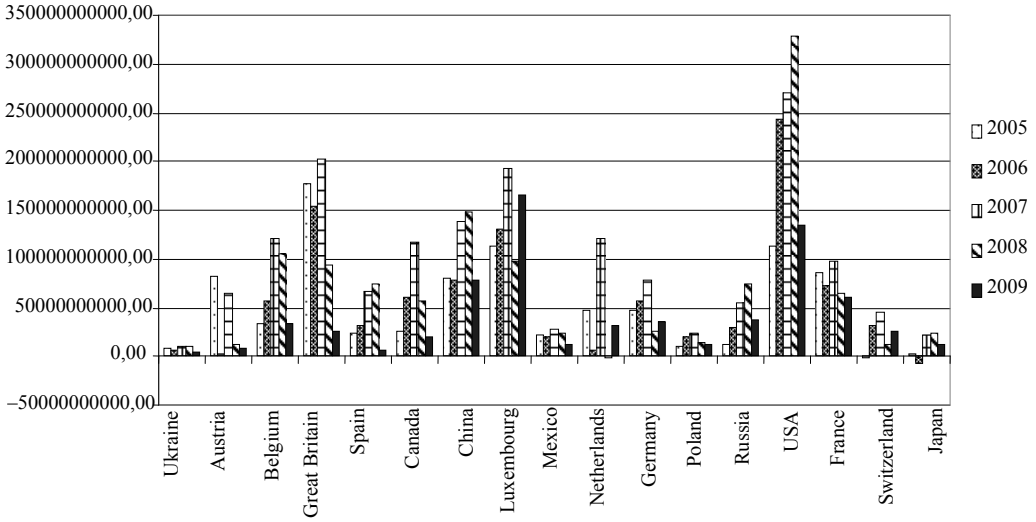

На основі даних [7].

Рис. 3. Динаміка прямих іноземних інвестиції у країнах світу за період 2005–2009 рр., млн дол. США

Таке велике вкладання коштів в економічно розвинуті країни відбувається у зв'язку з тим, що вони володіють новітніми технологіями у всіх сферах діяльності, які дають можливість одержати більші прибутки при менших витратах, що є більш привабливим для інвесторів у короткостроковому періоді.

Р. Лукас у своїх працях стверджував, що теоретично прибутковість від інвестицій повинна бути більшою в бідних країнах, де вартість оплати праці є меншою. Але в реальності міжнародні грошові потоки перерозподіляються між багатими країнами. Більш того, країни, які розвиваються, теж інвестують капітал у багаті країни. Це явище одержало назву «Парадокс Лукаса» [18], це ще раз підтверджує рис. 3.

Україні для залучення більшої кількості інвесторів потрібно підняти свою інвестиційну привабливість [6].

Наступним важливим кроком має стати залучення коштів населення для збільшення капіталізації Української економіки. Адже населення володіє великими сумами коштів основна частина яких використовуються тільки на споживання. Вкладання їх в економіку держави (при ефективному використанні) можне прискорити економічне зростання України.

За підсумками 3-го кварталу 2011 р. приватні перекази з-за кордону становили понад 5 млрд дол. США. Це на 20% більше, ніж за торішній період. За інформацією НБУ, щонайменше 4,309 млрд надходжень були від українців, які працюють за кордоном. Близько 2,5 млрд дол. (47%) надійшли через кореспондентські рахунки банків. Понад 2 млрд дол. (40%) – через міжнародні платіжні системи. За підрахунками, за один рік офіційні суми переказів досягли суми 6 млрд дол. США. Основні суми надійшли з Італії, Польщі, Португалії, Чехії [8, с. 11]. Але ці суми є тільки офіційними, неофіційні суми надходжень коштів від заробітчан, за свідченням багатьох економістів, можуть сягати 10–12 млрд дол. США, що становить левову частку прямих іноземних інвестицій. Основна проблема полягає в тому, що всі ці кошти в основному використовуються на споживання і не перетворюються на капітал, який давав би нові робочі місця, збільшення обсягів виробництва та зростання економіки.

Також збільшити «виробничий капітал» України зможе репатріація коштів з офшорних зон. В Україні 70–75% інвестицій надходять через офшорні зони. Багато великих іноземних банків та інвестиційних компаній використовують офшори для здійснення фінансових операцій.

У 2012 р. США планує здійснювати репатріацію коштів з офшорних зон. У законопроекті зазначено, що гроші з офшорних рахунків будуть підлягати оподаткуванню у 5,25%. Це у 6 разів менше від звичайного оподатковування прибутків. У 2003 р. уже була проведена така репатріація, хоча вона не була надто ефективною, тому що, одержавши прибуток, деякі фірми через рік знову переказували гроші за кордон. Але загалом це не привело до чогось негативного, адже за рік такого експерименту США отримали прибуток від 0 до 40 центів за кожний репатрійований долар. У зв'язку із цим грошей повернулося на 233% більше, ніж в попередньому році, а прибутків від оподатковування більше не стало. Майже 40% від загальної суми – 321 млрд дол. – залишилося на ринку цінних паперів [12]. Тому, здійснивши репатріацію своїх коштів з офшорних зон за ставками, подібними до США, Україна збагатить свою економіку великою кількістю капіталу.

Висновки. В економічно розвинутих країнах присутні свої моделі розвитку економіки. В яких людський капітал відіграє важливу роль у зростанні національного багатства і добробуту цих країн. Належна оцінка людських ресурсів та інвестування в людський капітал приводить до стрімкого зростання науки, яка, у свою чергу, дає поштовх до впровадження інновацій у всі сфери діяльності. Інновації у виробництві ведуть до здешевлення великої кількості товарів. Це, в свою чергу, обертається зростанням економіки, добробуту населення та розвитком всієї цивілізації.

Саме така інвестиційно-інноваційна модель функціонування держави є причиною високого економічного розвитку багатьох країн світу. Перехід України на таку інвестиційно-інноваційну модель розвитку за допомогою залучення більшої кількості іноземних інвесторів та репатріації коштів забезпечить зростання економіки та добробуту населення в майбутньому.

Список використаної літератури

1. Смит А. Исследование о природе и причинах богатства народов. Кн. I–III / А. Смит; отв. ред. акад. Л.И. Абалкин. – М.: Наука, 1993.

2. Борейко В.І. Оцінка трудового капіталу в Україні / В.І. Борейко, Т.Л. Рибачук // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. – 2010. – № 4 – С. 4–8.

3. Брацлавська О. Освіта як структуроутворювальний елемент людського капіталу США / О. Брацлавська // Журнал Європейської економіки. – 2010. – Т. 9 (№ 3). – С. 261–269.

4. Гросул В.А. Проблеми інноваційної діяльності в Україні / В.А. Гросул // Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. – 2010. – № 1 (3).– Т. 1. – С. 76–82.

5. Мерніков Г.І. Модернізація України і досвід Китаю / Г.І. Мерніков // Стратегічні пріоритети. – 2011. – № 3 (20). – С. 137–145.

6. Максимів Д.Я. Покращення інвестиційної привабливості України / Д.Я. Максимів // Інноваційна економіка. – 2012. – № 1 [27]. – С. 201–203.

7. Прямі іноземні інвестиції (у доларах США) // Журнал Європейської економіки. – 2010. – Т. 9. – № 4.– С. 541–545 [Електронний ресурс]: World Bank. – Режим доступу: http:// www.worldbank.org

8. Васюнець Н. А заробітчани шлють і шлють / Н. Васюнець // [Електронний ресурс]: Експрес. – 2012. – 4-12 січня. – Режим доступу: http://e2.expres.ua/nomer/6136

9. Давид Рикардо. Начала политической экономии и налогового обложения [Электронный ресурс]: Экономическая библиотека – Режим доступа: http: //e2000.kyiv.org

10. Заробітна плата в світі в 2008–2009 роках [Електронний ресурс]: доповідь Міжнародної організації праці. – Режим доступу: http://ua.glavred.info/archive/2008/11/26/100351-3.html

11. НАНУ – на 677-му місці. За цитуванням у світі науки [Електронний ресурс]: Газета – Дзеркало тижня. Україна. – Режим доступу: http://dt.ua/SCIENCE/nanu_na_677-mu_mistsi_za_tsituvannyam_u_sviti_nauki-51670.html

12. Стародубова О. Америка забирає у світі свої гроші [Електронний ресурс]: Економічна правда. – 2011. – 7 липня. – Режим доступу: http://epravda.com.ua/publications/2011/07/7/ 291129/

13. Becker G.S. Human Capital: A Theoretical and Empirical Analysis. – N. Y.: The National Bureau of Economic Research? 1964.

14. Simon D.F. China's Emerging Technological Edge: Assessing the Role of High – End Talent / D.F. Simon, Cao Cong. – Cambridge; New York: Cambridge Univ. Press, 2009.

15. Spence M. Market Signaling: Informational Transfer in Hiring and Related Processes, Cambridge, Harvard University Press, 1974.

16. Schultz T. Investment in Human Capital. – Economic Growth – an American Problem. Englewood Cliffs, 1964.

17. Akerlof G. Capital, Wages and Structural Unemployment / G. Akerlof, S. Stiglitz // Royal Economic Society. – 1969. – Vol. 79 (314). – P. 269–281.

18. Lucas R.E. On the mechanics of economic development / Lucas R.E. // J. Monetary Econ. – 1988. – Vol. 22. – P. 3–42.

В работе обоснованы причины высокого экономического роста наиболее развитых стран мира. На основе проведенного исследования аргументировано внедрение в действие новой инвестиционно-инновационной концепции, которая будет стимулировать рост экономики в Украине.

Ключевые слова: инвестиционно-инновационная модель развития, человеческий капитал, иностранные инвестиции, репатриация, инновации.

The article substantiates causes high economic growth the most developed countries. Based on the study implementation of the new investment and innovative concepts that will stimulate economic growth in Ukraine was argued.

Key words: investment-innovative model growth, human capital, foreign investment, repatriation, innovation.

Надійшло до редакції 5.04.2012.